

[Margrete Auken]

gennemgår den danske og den nordiske indsats, først og fremmest i forhold til de to dumpningskonventioner: London Dumping Convention og Oslokonventionen.

Lad mig her blot fremhæve to eksempler på jammerlig indsats – dansk og nordisk. For nylig er kriterierne for, hvad der skal være forbud mod at dumpe, ændret både i Oslokonventionen og i Londonkonventionen. Til beskyttelse af havet? Nej – til beskyttelse af forurenere, som nu er sluppet for alt bevisbesvær. Nu skal fredningslandene bevise, at det stof, der skal dumpes, vil skade havmiljøet, i stort omfang endda. Man overvejer oven i købet af nedliste et af de giftigste stoffer, nemlig kadmium.

Hvad gør Danmark? Ja, i det højeste holder vores delegation en generel miljøpolitisk tale om, at vi er imod dumpning, bare sådan bredt. De andre nordiske lande foretager sig intet som helst. Blot tanken om at fremlægge ordentligt videnskabeligt materiale og at koordinere den nordiske indsats synes at være en uoverkommelighed, og derfor ændres kriterierne næsten uden protest.

Et andet stygt eksempel er havafbrændingen af kemikalieaffald. Det er forbudt i den danske havmiljølov, og efter sigende arbejdes der på højtryk for at få det forbudt også via konventionerne. Konkret sker der nærmest ingenting, og nu ser det ud til at gå helt galt.

I april skal der være et møde i et særudvalg mellem de to konventioner. Adgangsbilletten til dette møde er, at landene selv fremlægger videnskabelig dokumentation for deres synspunkter inden den 1. marts. I et svar til miljø- og planlægningsudvalget i går får vi at vide, at Miljøstyrelsen har tænkt sig at dukke op på det møde, men på vores spørgsmål om, hvilken videnskabelig dokumentation man vil komme med, henviser ministeren til en plan om at gøre noget ved nærings-saltene i Paris- og Helsingforskonventionerne. Hallo!

Vi må faktisk have en forklaring. Netop i dag begynder et møde i det nordiske kontaktudvalg – mødet i april om havafbrænding er på dagsordenen. Hvilket videnskabeligt materiale sidder man og arbejder med i dag? Og er det rigtigt, at man i samme nordiske kontaktudvalg direkte har besluttet ikke at udarbejde alternativer til havafbrændingen? Uanset hvad der kommer ud af forespørgslen i dag, tror jeg, det er meget nød-

vendigt, at ministeren gør sig klart, at vi er ved at tabe chancen for at få lavet noget ordentligt til mødet i april. Vi kan simpelt hen ikke komme med, hvis ikke der fremlægges noget, og jeg beder så mindeligt ministeren om at svare, sådan at vi ved, at der sker noget i dag og i morgen.

Det her kan ikke blive ved. Det kan ikke nytte noget, at der kun sker noget i disse konventioner, når Greenpeace og enkeltpolitikere i de nordiske parlamenter har været i gang selv. Men de eneste positive resultater, vi indtil nu har set, stammer stort set fra den slags aktioner. Det er ikke måden at føre international politik på for et land med Danmarks ambitioner.

Og så skal man måske her til alle ulykkerne lige føje den om planerne om at afbrænde sennepsgassen til havs. Det var lige det, vi manglede, både i forhold til Helsingforskonventionen, hvor vores placering i forvejen er temmelig skummel, og i forhold til arbejdet i Londonkonventionen og Oslokonventionen.

Arbejdet i Genèvekonventionen, som er en aleuropæisk og derfor vigtig konvention om den grænseoverskridende luftforurening, ser også nedslående ud. Efter den vellykkede parlamentarikerkonference i Stockholm i september har vi nu fået en såkaldt handlingsplan – det kalder man det åbenbart, hver gang man ikke skal lave noget – fra Nordisk Ministerråd. Den er der ikke megen handling i, og ud fra et svar, jeg i går modtog fra miljøministeren om, hvad man gør for at følge Stockholmkonferencens vedtagelse om bindende protokol op for kvælstof i Genèvekonventionen, ser det heller ikke ud til, at der er noget at prale af – faktisk svarer ministeren nærmest slet ikke. Ministeren giver Østlandene skylden, og det kan der være god grund til, for de har virkelig svigtet de løfter, de afgav på konferencen i Stockholm. Men det fritager jo ikke Danmark for at foretage noget aktivt for at opnå noget på de bindende protokoller for kvælstofforureningen.

Det store og vigtige teknologisamarbejde, som der er mulighed for i ECEs miljøkomité, og som regeringen henviste til, da vores forslag om miljø-Eureka var på dagsordenen, ligger også nærmest i ruiner. Og lad det være sagt her: det er en skandale, at de østeuropæiske lande stort set er afskåret fra at få den bedste miljøteknologi. Desværre kommer